

Sygn. akt II K 363/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Frączak Protokolant K. A.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu A. P.

po rozpoznaniu dnia 20.09.2010r., 5.11.2010r., 16.12.2010r., 9.02.2011r., 29.06.2011r., sprawy karnej

P. B. (1)

urodzonego (...) w S. syna S. i M. z domu F.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 25 kwietnia 2005 roku do 5 września 2008 roku w Ś. w woj. (...), będąc osobą upoważnioną przez Starostę (...), zarządzającego ruchem na drogach powiatowych i gminnych na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym oraz odpowiedzialną m. in. za prowadzenie spraw związanych z zarządzaniem ruchem na drogach powiatowych i gminnych nie dopełnił w sposób właściwy ciążącego na nim, z racji zakresu obowiązków służbowych oraz § 2 ust. 1 pkt g i § 12 ust. 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem, obowiązków sprawowania nadzoru i analizy istniejącej organizacji ruchu w zakresie bezpieczeństwa ruchu oraz przeprowadzania kontroli dróg m.in. w zakresie prawidłowości zastosowania, wykonania, funkcjonowania i utrzymania wszystkich znaków drogowych oraz dokonywania nie rzadziej niż dwa razy w roku kontroli wszystkich dróg powiatowych i gminnych godząc się w ten sposób na występowanie na drogach podległych Staroście (...), jako organowi zarządzającemu ruchem, braku wymaganego prawem oznakowania stwarzającego zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji w tym na ul. (...), ul. (...), ul. (...) oraz ul. (...) wiaduktów kolejowych o wysokości niższej niż 4,5 metra nie zawierających właściwego oznakowania w postaci powtórzonego znaku „B-16” umieszczonego nad jezdnią przy wiaduktach i znaków U9 na wiadukcie zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z dnia 23 grudnia 2003 roku z późn. zm.) oraz wybierając losowo drogi, które mają być kontrolowane przez organ zarządzający ruchem, co zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji i na szkodę interesu publicznego

tj. o czyn z art. 231 §1 kk

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego P. B. (2) w zakresie czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 231 § 1 warunkowo umarza na okres próby jednego roku,

II. na podstawie art. 627 kpk obciąża oskarżonego kosztami postępowania w sprawie w kwocie 150 złotych, w tym opłatą sądową w kwocie 60 złotych;

Sygn. akt II K 363/10

UZASADNIENIE Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. B. (2) zatrudniony w Starostwie Powiatowym w Ś. w Wydziale Komunikacji, (...) i (...) na stanowisku Inspektora, był osobą upoważnioną przez Starostę (...) do prowadzenia między innymi spraw związanych z zarządzaniem ruchem na drogach powiatowych i gminnych. Jego obowiązki wynikały z zakresu obowiązków służbowych, ale

także z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem. Na mocy tego aktu prawnego działania w zakresie zarządzania ruchem realizowane są przez podejmowanie czynności organizacyjno-technicznych, w szczególności nadzoru i analizy istniejącej organizacji ruchu w zakresie bezpieczeństwa ruchu i jego efektywności oraz między innymi przez co najmniej raz na 6 miesięcy kontrolę dróg w zakresie prawidłowości zastosowania, wykonania, funkcjonowania i utrzymania wszystkich znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego umieszczonych na drogach jemu podległych.

W związku z koniecznością sporządzenia projektów organizacji ruchu Referat (...) Urzędu Miejskiego w Ś. dokonał inwentaryzacji oznakowania pionowego i poziomego zarządzanych dróg. W dniu 30 kwietnia 2004 roku kierownik Referatu M. G. złożył podpis pod sporządzonymi projektami organizacji ruchu między innymi dla ulic (...) w Ś.. Zgodnie z obowiązującą wówczas procedurą dokumenty przesłane zostały do Komendy Powiatowej Policji w Ś., gdzie zaopiniowano je pozytywnie w dniach od 7 do 10 maja 2004 roku. Następnie dokumentację skierowano do Wydziału Komunikacji, (...) i (...) Starostwa Powiatowego w Ś., gdzie P. B. (2) zatwierdził wskazane powyżej projekty. Zatwierdzona w tenże sposób organizacja ruchu funkcjonowała do 2009 roku.

Znak zakazu B-16 należy umieszczać przed wiaduktem, jeżeli wysokość obiektu nad jezdnią jest mniejsza niż 4,5 metra. Na znaku winna być jednak podana

wartość o 0,5 metra mniejsza niż rzeczywista wysokość obiektu nad jezdnią. Następnie znak B-16 należy powtórzyć, umieszczając go nad jezdnią, np. na obiekcie. Nadto obiekty znajdujące się w skrajni drogi powinny być wyraźnie oznaczone, a do oznaczenia obiektów znajdujących się w skrajni poziomej stosuje się tablice oznaczone symbolem U9.

W Ś. na ulicach (...) znajdują się wiadukty, których wysokość nad jezdnią jest mniejsza niż 4,5 metra. W okresie od dnia 25 kwietnia 2005 roku do dnia 5 września 2008 roku obiekty te były oznakowane jednym znakiem zakazu B-16 umieszczonym przed wiaduktem, co stwarzało zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji na wyżej wymienionych drogach.

W tym samym czasie P. B. (2) co najmniej raz na 6 miesięcy dokonywał kontroli dróg w zakresie prawidłowości zastosowania, wykonania, funkcjonowania i utrzymania znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego umieszczonych na drogach jemu podległych, wybierając losowo te, które miały być kontrolowane.

Dowody:

- zakres obowiązków w słuźbowych P. B. (2) - k. 47-49, 74-76,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w I-szej połowie 2006 roku - k. 104-109,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w II-giej połowie 2006 roku - k. 110-117,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w I-szej połowie 2007 roku - k. 118-127,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w II-giej połowie 2007 roku - k. 128-133,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w II-giej połowie 2008 roku - k. 134-144, 225-234,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w I-szej połowie 2008 roku - k. 225-234,
- dokumentacja dotycząca kontroli dróg w I-szej połowie 2005 roku - k. 240-278,
- wyjaśnienia oskarżonego P. B. (2) - k. 355, 360-364, 403-404,
- zeznania świadków:

A. Ł. - k. 279-280, 412v., B. B. - k. 283-284, 412v.-413, M. G. -/c. 194-196, 413v.-414,

M. B. - k. 281-282, 414v.-415,

J. ~ k. 347-348, 415,

M. O. (1) nskiego - k. 197-199, 420v.,

R. P. -421v.,

R. B. - k. 424-425,

- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach.

Oskarżony P. B. (2) nie był w przeszłości karany sądownie. **Dowód:**

- zapytanie o karalność - k.,367, 427, 430.

Oskarżony stojąc pod zarzutem aktu oskarżenia nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i słuchany w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że zgodnie z kompetencjami wynikającymi z prawa o ruchu drogowym wyraźnie zostały rozdzielone elementy związane z zarządzaniem ruchem, które przypisano staroście, zaś nadzór nad zarządzaniem ruchem, w tym na drogach powiatowych i gminnych, zgodnie z art. 10 ust. 2 prawo o ruchu drogowym, sprawuje wojewoda. Jak wynika z treści jego relacji to starosta podejmuje czynności organizacyjno-techniczne związane z rozpatrywaniem projektów organizacji ruchu, jak również w ramach kompetencji prowadzi kontrolę zastosowania i funkcjonowania znaków w zakresie zgodności z zatwierdzoną organizacją ruchu, z kolei projekt organizacji ruchu przygotowuje zarządca drogi samodzielnie lub poprzez wyspecjalizowaną jednostkę. Dokumentacja ta jest następnie weryfikowana i opiniowana przez Komendanta Powiatowego Policji. Po pozytywnych opiniach obu organów projekt jest poddawany zatwierdzeniu. Przyznał, że po uzyskaniu projektu organizacji ruchu zapoznawał się z jego treścią i zatwierdzał, jeżeli nie miał uwag.

Oskarżony stwierdził, że wszystkie drogi wyszczególnione w zarzucie posiadają zatwierdzoną organizację ruchu i istotnie na obiektach o obniżonej skrajni poziomej nie zawarto powtórzenia oznakowania B-16. P. B. (2) nie miał świadomości co do tego, że taki znak powinien być zastosowany jako powtórzenie na obiekcie, bowiem w poprzednio obowiązujących organizacjach ruchu takiego oznakowania nie było. Nie wiedział, że taki znak, jako znak dodatkowy, musi być zamieszczony na wiadukcie. W praktyce z lat ubiegłych, jak i aktualnej, takiego oznakowania również nie stosuje się na drogach o wyższym standardzie, tj. wojewódzkich i krajowych, gdzie projekty były opiniowane przez wybitnych specjalistów z KWP. Oskarżony wyjaśnił, że powyższe fakty uspiły jego czujność, tzn. był pewien, że to oznakowanie, które funkcjonuje w ciągu drogi jest wystarczająco czytelne i właściwe dla uczestników ruchu, wskazywało bowiem

całkowity zakaz wjazdu dla pojazdów od momentu jego ustawienia. Podał, że był przekonany, że oznakowanie jest właściwe i w takiej konfiguracji projekt zatwierdził.

P. B. (2) wyjaśnił, że dwukrotnie był kontrolowany przez urząd wojewódzki, a wyniki kontroli nie potwierdzały jakiegokolwiek nieprawidłowości w tym zakresie. Po zaistniałym zdarzeniu oskarżony przeanalizował załączniki do rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 roku i wówczas podjął wiedzę, że na przedmiotowym obiekcie powinien być powtórzony znak B-16.

Oskarżony wyjaśnił nadto, że kontrole dróg przeprowadzane są w dwóch obszarach: kontrola bieżąca i doraźna. Fakt kontrolowania dróg nie zawsze znajduje odzwierciedlenie w notatce. Dwa razy w roku są dokonywane kontrole przy udziale zarządców dróg i przedstawiciela KPP w Ś.. Stwierdził, że najpierw pytał policjanta, jaką trasę objazdu

wybijamy. Nie potrafił odpowiedzieć na pytanie, dlaczego świadkowie wskazują, że to oskarżony decydował o wyborze dróg do kontroli. Podał, że pracodawca nigdy nie miał zastrzeżeń co do sposobu wykonywania przez niego obowiązków służbowych.

Przed Sądem oskarżony P. B. (2) odmówił składania wyjaśnień w sprawie i podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Nadto wskazał, że dwa razy do roku, tj. jesienią i wiosną, wspólnie z przedstawicielem policji i zarządcy drogi (...) Drogowej Powiatu (...), po uzgodnieniu terminu dokonywał objazdu zarządzanych dróg. Od ubiegłego roku policja nie bierze udziału w kontroli, bowiem nie ma już takiego obowiązku.

D. ó d:

- wyjaśnienia oskarżonego P. B. (2) - k. 355, 360-364, 403-404.

Nadto Sąd zważył, co następuje:

W świetle przedstawionych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego P. B. (2) w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego, przesłuchanych w sprawie świadków oraz dokumentów w postaci: zakresu obowiązków służbowych P. B. (2), dokumentacji dotyczącej kontroli dróg w I-szej połowie 2005 roku, I-szej połowie 2006 roku, II-giej połowie 2006 roku, I-szej połowie 2007 roku, II-giej połowie 2007 roku, I-szej połowie 2008 roku, II-giej połowie 2008 roku.

W ocenie Sądu każdy z przesłuchanych świadków, tj. A. Ł., B. B., J. Ż., M. G., M. B., M. O. (2), R. P. i R. B. starali się przedstawić w sposób rzetelny, w miarę szczegółowy i pełny przebieg zdarzenia, w którym uczestniczyli, a to konkretnie każdy z nich w różnym czasie wraz z oskarżonym brał udział w kontroli dróg powiatowych, czy też gminnych. Relacje wyżej wymienionych osób mają charakter zborny, są logiczne i polegają na prawdzie.

Sąd pozytywnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego P. B. (2). Oskarżony wprawdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, kwestionując swoje sprawstwo, jednakże złożył obszernie wyjaśnienia zgodne ze skonstruowanym stanem faktycznym, a które znalazły odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. P. B. (2) wskazał, że nie miał świadomości o konieczności oznakowania wiaduktu dodatkowym znakiem „B-16”, a kontrole dokonywane na podstawie §12 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 roku były przeprowadzane, choć nie zawsze znajdowało to odzwierciedlenie w notatkach służbowych. Jednakże, co należy uwypuklić, drogi, które miały być kontrolowane przez organ zarządzający ruchem wybierał losowo.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd stwierdził, że swoim zachowaniem oskarżony P. B. (2) w pełni wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 231 §1 kk. Oskarżony z upoważnienia Starosty (...) był odpowiedzialny między innymi za prowadzenie spraw związanych z zarządzaniem ruchem na drogach powiatowych i gminnych. Bez wątplenia w ocenie Sądu nie dopełnił on w sposób właściwy ciężących na nim obowiązków, a wynikających zarówno z zakresu obowiązków służbowych, jak też stosownych przepisów prawa. Jako, że swoją pracę wykonywał od wielu lat, Sąd stanął na stanowisku, iż winien był znać treść Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 roku, gdyż tenże akt prawny stanowił podstawę jego pracy. Reasumując, umyślnie w zamiarze ewentualnym w okresie od dnia 25 kwietnia 2005 roku do dnia 5 września 2008 roku godził się na występowanie braku wymaganego prawem oznakowania wiaduktów na drogach przy ul. (...) w postaci powtórzonego znaku „B-16” umieszczonego nad jezdnią przy wiaduktach i znaków U9 na wiadukcie. Nadto przyjęto, że niedopełnienie obowiązków polegało na braku kontroli wszystkich dróg, a które miały mieć miejsce co najmniej dwa razy w roku, bowiem te były wybierane

przez oskarżonego losowo. W konsekwencji oceniając zachowanie oskarżonego pod kątem realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego Sąd zważył, iż P. B. (2) swoim działaniem w pełni wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 231 §1 kk i jego wina została udowodniona.

Sąd uznając oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, uznał za zasadne zastosowanie w realiach niniejszej sprawy instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres próby wynoszący rok. Zgodnie z treścią art. 66§1 kk materialnoprawne przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego są następujące: wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie jest znaczna, okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, sprawca nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa, a ponadto przestępstwo które sprawca popełnił zagrożone jest karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu wszystkie wyżej wymienione przesłanki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Sąd stosując ten środek probacyjny miał na względzie przede wszystkim okoliczność, iż oskarżony działał umyślnie, jednakże w zamiarze ewentualnym. W przekonaniu Sądu zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu nie jest znaczny. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, przejawiający się przede wszystkim jego dotychczasową niekaralnością, daje gwarancję, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego nie popadnie on ponownie w konflikt z prawem. W ocenie Sądu podobne sytuacje nie będą miały już miejsca albowiem samo postępowanie karne było dla niego wystarczającą nauką. Ponadto nie uszedł uwagi Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody w postaci zdjęć, z którego bezspornie wynika, iż inne wiadukty na drogach zarówno wojewódzkich, jak i krajowych również są oznakowane w sposób niewłaściwy, gdyż sposób ich oznakowania nie odbiegał od oznakowania obiektów tego typu, a będących przedmiotem rozpoznania, choć okoliczność ta oczywiście nie jest usprawiedliwieniem dla zachowania oskarżonego P. B. (2).

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego P. B. (2) oraz jego możliwości finansowe Sąd obciążył go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 150 zł, w tym opłatą sądową w kwocie 60 złotych.